లక్ష్యం

"తాతయ్యకు ఈ వయసులో ఇంకా ప్రజాసేవ పాలిటిక్స్ ఎందుకుమమ్మీ? చేసినన్నాళ్ళు ప్రజాసేవ చేసారు. ఇక మీదట రెస్ట్ తీసుకోవచ్చుకదా! ఆ పల్లెటూరుని పట్టుకొని పాకులాడ్డం ఎందుకు? మన వద్దకు వచ్చి హేపీగా ఉండొచ్చుకదా!" అన్నాడు శ్రీనివాస్.

"ఆయనకు ఎవరు చెప్పగలరురా? ఎవరి మాటా వినరు. మీ డాడీ లోడగ ఎన్నో పర్యాయాలు చెప్పి చూసేరు. ఆ పొలాలు ఎవరికైనా అమ్మివేయండి! లేదా కౌలుకిచ్చి వచ్చేయమని. వింటేనా? 'నాకా పట్నంలో ఏం తోచదు! పుట్టిపెరిగిన ఊరు వదిలిరాను' అన్నారు. సరే ఆయనకు ఎక్కడ ప్రశాంతంగా ఉంటే అక్కడే ఉండనీ అని మీ డాడీ మరి ఆయనను ఫోర్స్ చెయ్యలేదు" అంది భవాని.

"ఇప్పుడేమో మరి ఈ ఫంక్షనుకి వెళ్ళక తప్పదుకదా?"

"తప్పదురా! మీ తాతగారు మనల్ని నాలుగురోజులు ముందరే రమ్మనమని ఫోన్లో మరీమరీ చెప్పారు. మీ డాడీ కేంప్‌నుంచి రావడానికి మరో రెండు రోజులు పడుతుందిట! అందుకని ముందుగా నిన్ను పంపమని చెప్పేరు. ఎల్లుండి మేమిద్దరం వస్తాం" అంది.

"ముందుగా వెళ్ళి నేనేం చెయ్యాలి మమ్మీ! నాకు ఇక్కడ ఎన్నో పన్లు ఉన్నాయి. నా జాబ్ విషయం ఇంకా ఏదీ డిసైడ్ చేసుకోలేదు! డాడీ రెండు ఆఫర్స్ చూసేరు. రెండూ మంచివే. ఛాయిస్ నీదే అన్నారు. అయినా తాతయ్యకు ఆ పట్టుదల ఏంటి మమ్మీ? పల్లెటూర్లో హాస్పిటల్ కట్టించగానే సరా? అక్కడ డాక్టర్‌గా పని చెయ్యడానికి ఎవరిష్టపడతారు? ఒకవేళ వచ్చినా ఎన్నాళ్ళుంటారు? మమ్మీ నేను ఎగైన్ అండ్ ఎగైన్ చెప్తున్నా. నన్ను ఎవరు ఫోర్స్ చేసినా నేనా ఆ పల్లెటూర్లో ప్రాక్టీస్ చెయ్యను" అన్నాడు.

"సరేరా! నిన్ను మరి ఎవరూ ఫోర్స్ చేయ్యరు. లోడగ నువ్వు నీ ఒపీనియన్ మీ తాతగారికి చెప్పేవుకదా! నువ్వు ఫారిన్ నుంచి వచ్చి రెండు వారాలైంది. మీ నాయనమ్మగారు నిన్ను చూడాలని ఒకటే ఆరాటపడుతున్నారు. వెళ్ళి పెద్దావిడ వద్ద రెండురోజులుంటే ఆవిడ ఆనందిస్తారు. నువ్వు జాబ్‌లో చేరితే ఎలాగూ వీలవదు" అంది భవాని.

శ్రీనివాస్ తల్లి మాట కాదనలేకపోయాడు. సూట్‌కేసులో బట్టలు సర్దుకున్నాడు. తాతయ్యకు, నాయనమ్మకు ఫారిన్ నుంచి తెచ్చిన గిఫ్టులు తీసుకొని రామవరం బయల్దేరేడు.

గౌరీపతిశాస్త్రిగారు రామవరంలో సమితి ప్రెసిడెంట్. గత ఆగ ఆయన ఆ పదవికి ఏకగ్రీవంగా ఎన్నికవుతున్నారు. అందుకు ఆని పిలిచేవాడు. ప్రజాసేవ. రామవరం మేజరు పంచాయితీ లోనే దిష్టితీసి కుశల ప్రశ్నలు వేస్తూ

జాతీయ రహదారి పక్కనే ఉంది.శాస్త్రిగారికి ఈ పన్నెండు గ్రామాల్లో మంచి పలుకుబడి, గౌరవం ఉన్నాయి. ప్రజల కోసం ఆయన ఎన్నో మంచి పనులు చేయించేరు. గ్రామల్లో చక్కటి సిమెంటు రోడ్లు వేయించి, మురుగునీటి కాలువలు ఏర్పాటు చేయించారు. తాగునీరు, సాగునీటి సదుపాయాలు కల్పించారు. జూనియర్ కాలేజీ, బ్యాంకు, పోస్టాఫీసు, టెలిఫోన్ సదుపాయాలన్నీ సమకూర్చారు. గ్రామాల్లో అందరికీ పక్కా ఇళ్ళు ఉన్నాయి. పూరిళ్ళులేవు. కులమత విచక్షణ లేకుండా ఎవరికి ఎప్పుడు ఎటువంటి సహాయం కావాల్సినా ఆయన చేస్తున్నారు.

రామవరంలో శాస్త్రిగారికి పిత్రార్జితం యాభై ఎకరాలు మాగాణి పొలం, పది ఎకరాల కొబ్బరి, అరటి, మామిడి, బత్తాయి, నిమ్మ తోటలున్నాయి. అధునాతన సౌకర్యాలన్నీ ఉన్న పెద్ద ఇల్లుంది.

గౌరీపతిశాస్త్రిగారి ధర్మపత్ని త్రిపుర సుందరి. దానధర్మాలు చెయ్యడంలో ఆమె చేతికి ఎముకే లేదంటారు ప్రజలు. భర్తకు అన్నివిధాలా అనుకూలవతి. వారి ఏకైక కుమారుడు విశ్వనాథశాస్త్రి, కోడలు భవాని, మనవడు శ్రీనివాస్. విశ్వనాథశాస్త్రి హైదరాబాద్‌లో బ్యాంక్ జోనల్ మేనేజర్‌గా జాబ్ చేస్తున్నాడు. శ్రీనివాస్ మెడిసిన్‌లో ఎమ్.ఎస్.. చేసి పై చదువులకు అమెరికావెళ్ళి చదువు పూర్తిచేసుకొని రెండు వారాల క్రితం తిరిగి వచ్చాడు.

గ్రామ ప్రజలకు మంచి వైద్యసదుపాయం కలిగించాలని శాస్త్రిగారి ఆశయం. అందుకోసం రామవరంలో హాస్పిటల్ కట్టిస్తే చుట్టుపక్కలున్న పన్నెండు గ్రామాల ప్రజలకు వైద్య సహాయం లభిస్తుందని ఆయన భావన. మనవడు శ్రీనివాస్ మెడిసిన్‌లో చేరగానే ఆయన కోరిక మరింత బలపడి ఓ రూపుదిద్దుకుంది.

రామవరంలో జాతీయ రహదారికి చేరువలో ఉన్న ఆయన పొలంలో మూడు ఎకరాల స్థలంలో హాస్పిటల్ బిల్డింగ్‌కి, రెండు ఎకరాలస్థలం డాక్టర్‌కి, స్టాఫ్‌కి ఇళ్లకోసం కేటాయించేరు. వాటి నిర్మాణం పనులు ప్రారంభించగానే చుట్టుపక్కల గ్రామాల్లోని మోతుబరులు ఆయనకు చేయూత నిచ్చారు. గ్రామప్రజలు శ్రమదానం చేసేరు.

మమ్మీ? పెళ్ళ "నువ్వు చదువు పూర్తిచేసుకుని వచ్చేసరికి నీ కోసం అన్ని హంగులతోనూ ఎవరిష్టపడతారు? హాస్పిటల్ కట్టించి ఉంచుతాను. నీ ప్రాక్టీసు మన ఊర్లోనే పెట్టి చెప్తున్నా. నన్ను ఎవరు ఫోర్స్ చేసినా చేసేసొంట్లు" అని మనవడికి చెప్పేరు గౌరీపతిశాస్త్రిగారు.

—— లక్ష్యం ——

"పల్లెటూర్లో నేను ప్రాక్టీసు పెట్టను తాతయ్యా!" అని తన నిర్ణయాన్ని సీరియస్‌గానే తెలిపేడు శ్రీనివాస్.

మనవడి మాటలకు ఆయన చిరునవ్వు నవ్వి ఊరుకున్నారు. మనవడు పై చదువులకు అమెరికా వెళ్తున్నాడని విని ఎంతో ఆనందించారు.

తాను మనవడితో చెప్పిన విధంగానే శ్రీనివాస్ అమెరికా నుంచి తిరిగి వచ్చేసరికి రామవరంలో పది పడకల హాస్పటల్ అన్ని హంగులతోనూ రెడీ చేయించారు. డాక్టర్ ఉండడానికి టూబెడ్‌రూమ్స్ ఇల్లు, స్టాఫ్ కొరకు సింగిల్ బెడ్‌రూమ్ గల నాలుగ ఇళ్ళు రెడీ చేయించారు.

హాస్పటల్ ఓపెనింగ్‌కి ముహూర్తం నిర్ణయించి ఆ ఫంక్షన్‌కి కొడుకు,కోడలు, మనవడిని నాలుగు రోజులు ముందుగా రమ్మనమని ఫోన్లో చెప్పారు.

తాతగారు ఇన్నాళ్ళూ తనతో ఏదో జోక్ చేస్తున్నారు అనుకున్నాడు శ్రీనివాస్. అయితే అది జోక్ కాదనీ, ఆమన రామవరంలో పది పడకల హాస్పిటల్ కట్టించి దాని ఓపెనింగ్ రాష్ట్రమంత్రి గారిచేత చేయించబోతున్న విషయం శ్రీనివాస్ ఫారిన్ నుంచి వచ్చిన వెంటనే విని ఆశ్చర్యపోయాడు. తాతగారి మొండి పట్టుదలకు విసుక్కున్నాడు. ఆ కారణంగానే ఫారిన్ నుండి వచ్చి రెండు వారాలైనా ఆయనను చూడ్డానికి వెళ్లకుండా వాయిదావేస్తున్నాడు.

స్టేషన్‌కి జీప్ రావడంతో శ్రీనివాస్ సంతోషించాడు.

"పెద్దమ్మగోరూ... పెద్దమ్మగోరూ సీను బుగతగోరు వొచ్చేసినారండి!" అని అసిరయ్య కేకపెట్టి జీపు వద్దకు వెళ్ళాడు.

"దండాలు సీను బాబూ! ఏటి నాకేసి అట్టా సూస్తన్నారు? నన్ను పోల్తిపట్టనేదేటి? నాను అసిరయ్యను" అన్నాడు.

"అరిసినాయుడు ! బాగున్నావా?" అన్నాడు చిరునవ్వుతో.

"అదీ యిప్పుడు ఒప్పుతాను అరిసినాయుడనీసినారు! తవకి నాను గురుతున్నా! తవరిదయవొల్ల బాగున్నా బాబూ" అన్నాడు అసిరయ్య సంతోషంతో.

శ్రీనివాస్ చిన్నతనంలో అసిరయ్యను అరిసినాయుడు అని పిలిచేవాడు.

సుందరమ్మగారు మనవడికి గుమ్మంలోనే దిష్టితీసి కుశల ప్రశ్నలు వేస్తూ

లోనికి తీసుకుని వెళ్ళారు. శాస్త్రిగారు జపం ముగించుకొని పట్టు పంచతోనే వచ్చి మనవణ్ణి ఆప్యాయంగా దగ్గరకు తీసుకొన్నారు.

"రెండు వారాల క్రితమే ఫారిన్ నుంచి వచ్చి ఈ ముసలి వాళ్లను చూడ్డానికిప్పటికి వీలు చిక్కిందన్న మాట" అన్నారు.

"అది కాదు తాతయ్యా! వచ్చిందగ్గర్నుంచి ఏవో అర్జంటు పన్లు! అదీగాక నాకు జాబ్ కోసం రెండు మంచి ఆఫర్లు వచ్చాయి. రెండూ హైదరాబాద్‌లోనే! వాటి గురించి డాడీతో డిస్కషన్స్ ! అందువల్ల వెంటనే రాలేకపోయాను. సారీ తాతయ్యా" అన్నాడు కాస్త గిల్టీగా ఫీలయి.

ఫారిన్ నుంచి తెచ్చిన గిఫ్టులు వారికిచ్చాడు. వాటిని చూసివారు ఎంతో సంతోషించారు.

స్నానం చేసి వచ్చి టిఫిన్ తింటూ అమెరికా విశేషాలు తాతగారికి, నాయనమ్మకు చెప్పేడు. వారు విని ఆనందించేరు. పని ఉందని శాస్త్రిగారు జీపులో బయటకు వెళ్ళారు. శ్రీనివాస్ డ్రస్సు మార్చుకొని "నాన్నమ్మా! నేనలా గుడికి వెళ్ళి వస్తాను" అన్నాడు.

"సరే బాబూ! ఎండలో ఇంకెటూ తిరగొద్దు! ఆసిరయ్యను తోడుగా పంపనా?'

"అవసరం లేదు నాన్నమ్మా! నాకు తెలుసు. వెళ్లిరాగలను" అని బయల్దేరాడు.

తారకేశ్వరస్వామి ఆలయం వంశపారంపర్య ధర్మకర్తలు గౌరీపతిశాస్త్రిగారు. సుమారు రెండు వందల సంవత్సరాల పూర్వం శాస్త్రిగారి పూర్వీకులు ఆ దేవాలయం కట్టించారు. తారకేశ్వరస్వామి, రాజరాజేశ్వరి, వినాయక విగ్రహాలను ప్రతిష్ఠించారు. వాటికి నిత్య ధూప, దీప నైవేద్యాలకూ, పూజారి, పనివాళ్లకు జీతభత్యాలకు నిధులు సమకూర్చేరు.

గంగాధరం గారు ఆలయ పూజారి, వారి తాత, ముత్తాతలు, నాలుగు తరాలుగా దైవారాధన చేస్తున్నారు. గంగాధరంగారు శాస్త్రిగారి పురోహితులు, స్నేహితులు. ఇద్దరూ ఒకే ఈడువారు.

గుడి మంటపంలో ఓ సౌదామిని కూర్చుని కనకంబరాలు మాలకడుతోంది. శ్రీనివాస్ ఆమె అందానికి ఆకర్షితుడయ్యేడు. "ఈ పల్లెటూరిలో ఈ అందాలరాశి

ఎవరో!" అని ఆశ్చర్యపోయాడు. గుడి పూజారి గంగాదరంగారు కనిపించలేదు. శ్రీనివాస్ దైవదర్శనం చేసుకొని గుడి బయటకు వచ్చాడు.

అంతలో గంగాధరంగారు శ్రీనివాస్‌కి ఎదురొచ్చారు. శ్రీనివాస్ అయనకు నమస్కరించాడు.

"బాగున్నావా బాబూ! రా బాబూ హారతి తీసుకొని వెళ్లువుగాని. మీ ఇంటి నుంచే వస్తున్నాను. నాయనమ్మగారు నీ పేర అమ్మవారికి అర్చన చేయించమన్నారు. ప్రసాదం ఇవ్వడానికి మీ ఇంటికి వెళ్లాను. నువ్వు గుడికి వచ్చావని విని ఇలా తొందరగా వచ్చాను" అన్నారు.

శ్రీనివాస్ పరాకుగా ఆయన మాటలు వింటూ మండపం నలుమూలలా చూసేడు. మంటపంలో కాని గుడి ఆవరణలో కాని ఎక్కడా ఆ అందాలరాశి కనిపించలేదు. మెరుపుతీగలా మాయమైంది. ఆమె విషయం పూజారిగారిని అడగాలి అనుకున్నాడు కాని ధైర్యం చాలలేదు.

హారతి కళ్ళకద్దుకొని ఇంటి ముఖం పట్టేడు.

మధ్యాహ్నం భోజనాలు చేసి కాసేపు రెస్ట్ తీసుకున్న తరువాత శాస్త్రిగారు మనవడిని తీసుకువెళ్ళి హాస్పటల్ చూపించేరు. హాస్పిటల్ పక్కనే డాక్టరుకి, స్టాఫ్‌కి ఇళ్లుండడం వల్ల ఇరవైనాలుగు గంటలూ వారి సేవలు రోగులకు అందుతాయి అన్న ఉద్దేశంతో వాటిని కట్టించినట్లు చెప్పేరు.

హాస్పిటల్, పరికరాలు, వార్డు, అవిచూసి శ్రీనివాస్ ఎంతో ఇంప్రెస్ అయ్యాడు. ఎంతో అనుభవంతో కట్టించిన దానిలా ఉందని మెచ్చుకున్నాడు.

"ఇంత ఖర్చుచేసి మంచి హాస్పటల్ ఈ పల్లెలో కట్టించారు కాని దీన్ని సరైన విధంగా నడిపించగల డాక్టర్, స్టాఫ్ దొరుకుతారా?" అనుకున్నాడు.

ఆ సాయంత్రం, మర్నాడు రెండుపూటలా శ్రీనివాస్ గుడికి వెళ్లి మంటపంలో చాలాసేపు కూర్చున్నాడు. అతని మనసు దోచుకున్న ఆ సౌదామిని జాడ తెలియలేదు. ఊరు చూసే నెపంతో అసిరయ్యను వెంటతీసుకొని గ్రామం నలుమూలలా తిరిగొచ్చాడు. గ్రామంలో అడుగడుగునా గౌరీపతిశాస్త్రిగారి మనవడనీ, సీమలో డాక్టరు

చదివి వచ్చాడని శ్రీనివాస్‌ని అందరూ ఎంతో ఆప్యాయంగా పలకరించి గౌరవమర్యాదలు చేసేరు.

సౌదామిని జాడ తెలియలేదు.

గౌరీపతిశాస్త్రిగారు పనుల ఒత్తిడి వల్ల బిజీగా తిరుగుతున్నారు. మనవడితో కాసేపు సరదాగా కబుర్లు చెప్పడానికి ఆయనకు వీలవడం లేదు. అందుకు ఆయన ఎంతో ఫీలవుతున్నారు.

మర్నాడు ఉదయం ఫంక్షన్ అనగా తొలిరోజు శ్రీనివాస్ తల్లిదండ్రులు వచ్చారు. సుందరమ్మగారి ఆనందానికి అంతులేదు. శాస్త్రిగారు కొడుకుతో రాత్రి పొద్దుపోయేవరకు అన్ని విషయాలూ చర్చించారు. ఫంక్షనుకి చేసిన ఏర్పాట్లు వివరించారు.

తెల్లవారేసరికి జిల్లా ఉన్నతాధికారులూ, ఎస్.పి, వారి సిబ్బంది వచ్చి ఫంక్షన్‌కి చేసిన ఏర్పాట్లు చూసి తృప్తి చెందేరు. చుట్టుపక్కల గ్రామాల ప్రజలు వచ్చారు. టైమ్‌కి మంత్రిగారు, జిల్లా మెడికల్ ఆఫీసర్, మెడికల్ కాలేజీ ప్రిన్సిపాల్, స్టాఫ్ వచ్చారు. మంత్రిగారు గ్రామ ప్రజలనుద్దేశించి ప్రసంగించారు. శాస్త్రిగారు గ్రామప్రజల కోసం చేసిన మంచి పనులు వివరించి వారిని కొనియాడేరు. ప్రజల ఆరోగ్య విషయంలో వారు తలపెట్టిన మంచి కార్యాన్ని, దానికి చేయూతనిచ్చిన గ్రామ పెద్దలను అభినందించారు.

మెడికల్ కాలేజీ ప్రిన్సిపాల్ చక్రపాణిగారు మాటాడుతూ "శ్రీ శాస్త్రిగారి ఆశయం, లక్ష్యం నెరవేర్చడానికి కంకణం కట్టుకున్నది మా కాలెజీ బెస్ట్ స్టూడెంట్‌గా బంగారు పతకం పుచ్చుకున్న మిస్ డాక్టర్ వైజయంతి. విలేజ్ హాస్పటల్‌లో పనిచెయ్యడానికి ఈ రోజుల్లో ఎవరూ ముందుకు రావడంలేదు. అటువంటిది డాక్టర్ వైజయంతి పర్మనెంటుగా ఈ గ్రామం హాస్పటల్‌లో పనిచేస్తూ ప్రజలకు వైద్యసేవలు అందిస్తాననడం ఎంతో హర్షించదగ్గ విషయం" వైజయంతిని వేదిక మీదకు రప్పించి పరిచయం చేసేరు చక్రపాణిగారు.

వైజయంతిని చూసి షాక్ అయ్యాడు శ్రీనివాస్. ఆమె గుడిమండపంలో చూసిన సౌదామిని.

డాక్టర్ వైజయంతి మైక్ ముందుకొచ్చి అందరికీ నమస్కరించి - "నేను ఈ గ్రామ బిడ్డనే! గంగాధరం గారు మా తాతగారు. నేను ఇంటరు వరకు ఈగ్రామంలో ఉన్న జూనియర్ కాలేజీలోనే చదువుకున్నాను. మెడిసిన్ చదివి గ్రామ ప్రజలకు వైద్యసహాయం అందించాలని నా ఆశయం! అయితే తల్లితండ్రులు లేని నన్ను మా తాతగారు చేరదీసి నాకు ఇంటర్ వరకూ చదువు చెప్పించగలిగేరు. ఈ గ్రామంలో గుడి పూజారిగా జీవనం సాగిస్తున్న మా తాతగారికి నన్ను మెడిసిన్ చదివించగల స్తోమతలేదు. ఆ తరుణంలో శ్రీగౌరీపతి శాస్త్రిగారు నా ఆశయం తెల్సుకొని ఎంతో సంతోషించారు. వారి సొంతడబ్బుతో నన్ను మెడిసిన్ చదివించారు. ఆయన దీన్ని గుప్తదానంగా భావించి ఇంతవరకూ ఈ విషయం ఎవరికీ చెప్పలేదు. వారి ఔదార్యానికి సభాముఖంగా నా కృతజ్ఞతలు తెలియజేయడం నా కర్తవ్యం. వారు నన్ను క్షమిస్తారని ఆశిస్తున్నాను. వారు నన్నేకాదు హాస్పిటల్ నిర్వహణకు అవసరమైన స్టాఫ్ నర్సులను, ఇద్దరు ఎ.ఎన్.ఎమ్‌లను కూడా వారి సొంత సొమ్ముతో చదివించారు. వారు నలుగురూ మా గ్రామవాసులే! మేమందరం మా సేవలు గ్రామ ప్రజలకు వినియోగించి వారి ఆశయం నెరవేర్చుతామని, వారి లక్ష్యసాధనకు పాటుపడతామని ప్రతిజ్ఞ చేస్తున్నాం., ఈసందర్భంలో మీ అందరికీ మరో ముఖ్యవిషయం తెలియజేస్తున్నాను. శ్రీగౌరీపతిశాస్త్రిగారి ధర్మపత్ని శ్రీమతి త్రిపురసుందరమ్మగారు ఆమెకు కన్నవారిచ్చిన పది ఎకరాల పొలం అమ్మి ఆ సొమ్ము బ్యాంకులో డిపాజిట్ చేసేరు. దానిపై నెలానెలా వచ్చే వడ్డీ డబ్బు పేదప్రజల వైద్యం కోసం వినియోగించమన్నారు. వారికి మా గ్రామ ప్రజలందరి తరపునా కృతజ్ఞతలు తెలియజేస్తున్నాను." అంది.

గౌరీపతిశాస్త్రి దంపతుల ఔదార్యం, ఆశయాన్ని అందరూ మెచ్చుకున్నారు. నెలకోరోజు వచ్చిరోగులను ఉచితంగా పరీక్షిస్తామని స్పెషలిస్టులు తెలియజేశారు. హాస్పిటల్ ప్రారంభోత్సవం ఎంతో వైభవంగా జరిగింది.

గౌరీపతిశాస్త్రిగారు తన ఆశయం, లక్ష్యం నెరవేరినందుకు ఎంతో సంతోషించారు.

డాక్టర్ వైజయింతి అందచందాలు, చదువు, సంస్కారం, వినయవిధేయతలకు విశ్వనాథశాస్త్రి, భవాని ఎంతో ముచ్చటపడ్డారు. ఆ అమ్మాయిని తమ కోడలుగా చేసుకుంటే బావుంటుంది అనే ఆలోచన వారికి కలిగింది. శ్రీనివాస్ కూడా ఆ

అమ్మాయిని ఇష్టపడుతున్నాడని తెలుసుకున్నారు.

భవాని ఈ విషయం అత్తగారితో ముచ్చటించింది. సుందరమ్మగారు సంతోషించి వెంటనే గంగాధరంగారికి కబురుపంపి వారిని రప్పించారు. ఆయనకు విషయం తెలియజేశారు.

"అమ్మా! అనుకోకుండా భగవంతుడు ప్రత్యక్షమై వరం కోరుకోమన్నట్లు మాకు అంతకన్నా భాగ్యం ఏంవుందండీ! తల్లితండ్రులు లేని పిల్ల. ఏ అచ్చట, ముచ్చట ఇంతవరకు ఎరగదు" అన్నారు ఆనందభాష్పాలతో.

అంతలో వైజయంతి అక్కడకు వచ్చి సుందరమ్మ గారికీ, భవాని గారికీ నమస్కరించింది.

"రా అమ్మా రా! నీ విషయమే మీ తాతగారితో మాట్లాడతున్నాను" అన్నారు సుందరమ్మగారు.

"నాకు తెలుసండీ! నేను చెయ్యకూడని తప్పేచేసేను. అందుకు క్షమించమని కోరడానికే వచ్చాను!" అంది వైజయంతి వినయంగా.

"నువ్వు తప్పు చెయ్యడం ఏంటమ్మా?" అన్నారు ఆశ్చర్యంగా.

"అదేనండీ! శాస్త్రితాతగారు నన్ను మెడిసిన్ చదివించిన విషయం ఎవరికీ చెప్పొద్దన్నారు. అదేవిధంగా మీరు పేద ప్రజల వైద్య సహాయం కోసం చేసిన ఏర్పాటు ఉగరించి కూడా ఎవరికీ చెప్పొద్దన్నారుగా! కానీ ఈ రోజు ఉదయం సభలో పదిమందికీ మీ ఔదార్యం, దానగుణం తెలియాలని చెప్పాను. అయితే మీ అనుమతి లేకుండా ఈ విషయం చెప్పినందుకు నన్ను క్షమించమని కోరుతున్నాను" అంది డాక్టర్ వైజయంతి.

"ఓస్ అదా!" అన్నారు సుందరమ్మగారు చిరునవ్వుతో "మేము మాట్లాడు కుంటున్న విషయం అదికాదమ్మా! నీ పెళ్లి విషయం! వారి మనవడికి నిన్ను చేసుకుంటాము అంటున్నారు" అన్నారు గంగాధరంగారు సంతోషం పట్టలేక.

"అవునమ్మా! మా మనవడికి నిన్ను చేసుకుందా మనుకుంటున్నాము! మా శ్రీనివాస్ మెడిసిన్‌లో..."

"నాకు తెలుసండీ! శాస్త్రితాతగారు వారి గురించి నాకు అన్ని విషయాలూ చెప్పారు. అయితే మీ మనవడికీ నాకూ పొత్తు కుదరదండీ! నా జీవిత ఆశయం, లక్ష్యం వేరు. మీ మనవడి ఆశయాలు, అభిరుచులు, అభిప్రాయాలు వేరు. వారికి పల్లెటూర్లన్నా, పల్లెప్రజలన్నా సదభిప్రాయం లేదు. వారు కోరేది పట్నవాసం. నేను ఇష్టపడేది పల్లెజీవనం. పల్లె ప్రజలకు వైద్యసేవలందించడమే నా లక్ష్యం. అందువల్ల మా ఇద్దరికీ నప్పదు!"

"ఇంకొక ముఖ్య విషయం! ఈ ఊరి జూనియర్ కాలేజీలో ఇంగ్లీషు లెక్చరర్‌గా జాబ్ చేస్తున్న సిద్ధేశ్వరరావు మాకు దగ్గర బంధువు. అతనిది ఈ పక్క గ్రామమే. అతనిని కూడా శాస్త్రితాతగారే ఎమ్.ఎ చదివించారు. అతనే నాకు కాబోయే భర్త! ఏం తాతయ్యా! మీరు వారికి ఈ విషయం చెప్పలేదా?" అన్న వైజయంతి మాటలకు అందరూ నిర్ఘాంతపోయారు.

('ఈనాడు' ఆదివారం 4,నవంబర్ 2001) ✪